

Artice Opinió - Ramon Orfila - “L'infern de Moria”

L'incendi que ha arrasat el camp de refugiats de Mòria, a l'illa grega de Lesbos, ha tornat a obrir el debat sobre el tracte que s'ha donat, els darrers anys, al problema de l'increment de demandes d'asil per part dels milers de refugiats que, fugint de la guerra i les persecucions, han tocat les portes d'Europa en demanda de protecció.

Fa dos anys, Metges Sense Fronteres, alertava de la terrible situació que es vivia a Mòria i demandava mesures contundents a Europa per intentar evitar una catàstrofe humanitària que cada dia es tornava més probable.

La prestigiosa ONG denunciava que **“amb l'augment del nombre de migrants i refugiats a l'illa de Lesbos, Grècia, la situació en el camp de refugiats de Mòria va camí del caos absolut. Els milers de persones atrapats en el camp viuen enfrontaments i disturbis diaris, així com atacs de violència sexual. Tot això està afectant de manera greu la salut mental de les persones, inclosos els fillets”**.

Actualment, a Mòria hi viuen més de 8.000 persones amuntegades en un espai dissenyat per a 3.000. La superpoblació al camp ha fet que les condicions de vida siguin molt precàries i que la salut mèdica i mental dels habitants s'hagin deteriorat.”

I acabava invitant a les autoritats d'Europa a prendre cartes en el problema, tancant el camp, fent sortir els refugiats allà reclosos del **limbe administratiu i legal** en el qual es trobaven i donant-los una sortida digna i real.

Ara a partir de l'incendi, s'ha conegut que al camp hi malviuen més de 13.000 refugiats, sense cap perspectiva de futur, en unes condicions cada dia més precàries, que han fet del nom de Mòria un sinònim d'infern, amb un increment fins a límits molt perillosos de la desesperació dels refugiats que tenen la sensació d'estar abandonats del tot i per tots, i el malestar també creixent de la població de Lesbos que, cansada d'instar per tots els mitjans el Govern Grec, en una demanda que tanquin el camp que els governants grecs no volen ni prendre en consideració, han convertit l'illa en un caldus de cultiu perfecte pel creixement del racisme i la xenofòbia que els partits feixistes es cuiden prou bé d'alimentar i canalitzar.

Fins al punt que, després del desallotjament del campament, mentre aquest encara cremava, les milícies neofeixistes, han aixecat barricades a carreteres i camins per impedir o dificultar almenys, que els equips sanitaris, majoritàriament provinents de les ONG's allà assegudes, poguessin atendre els que fugien del foc, alguns d'ells amb ferides de consideració.

La reacció del Govern Grec s'ha centrat més en la contenció de la fugida massiva que en cercar una sortida definitiva al problema, amb actuacions brutals dels antidisturbis que no han dubtat a l'hora d'emprar gasos lacrimògens contra els que es veien obligats a dormir a la intempèrie, sense menjar ni beure més que els pocs aliments que les ONG's els han pogut procurar, fins que, al cap de tres dies de l'incendi, efectius de l'exercit grec han començat a instal·lar les primeres tendes de campanya del que probablement serà el camp Mòria II.

I Europa, que té la vertadera clau de la solució al problema, està massa entretinguda amb els problemes, els de salut i els econòmics i socials, originats pel COVID19 i les mesures per combatre'l, com per a reaccionar de manera conjunta i amb la contundència que exigeix la gravetat de la situació que s'ha creat, potser amb l'excepció de la Cancellera Alemanya que, almenys, ha estat capaç d'iniciar una reflexió autocrítica sobre la ineficàcia demostrada per les polítiques respecte dels refugiats en els darrers anys.

Açò si, la disposició concreta a actuar, fins ara, s'ha reduït a afirmar la disposició de 10 països europeus a acollir entre tots, els 400 fillets sense acompanyants que es trobaven reclosos a Mòria abans de l'incendi.

Tot fa pensar, per tant, que si no es produeix una mobilització als carrers d'Europa, del mateix calibre que la que a principis del 2017 va treure milers de persones a carrers i places amb el crit de "Volem acollir" i que va tenir el punt més àlgid quan el mes de febrer va ajuntar més de 160.000 manifestants a Barcelona, els governs continuaran "outside", amb el cap sota l'ala d'una fingida ignorància d'un problema que ens afecta a tots.

El 2017 van ser els governs municipals i els autonòmics els primers a prendre mesures actives, en resposta al crit ciutadà de **volem acollir**, mentre des dels governs dels estats s'encarregaven de frenar les mesures i refredar les propostes que venien dels àmbits locals, ara tant la Generalitat de Catalunya com l'ajuntament de Barcelona i el de València ja han fet oferiments concrets, la primera la disposició a acollir 120 refugiats de Mòria, i els segons brindant un edifici concret per acollir-los, veurem quina serà la capacitat de resposta del que s'autodenomina el **Govern Espanyol més progressista de la història**.

Mentrestant, la UE declara que està en **disposició d'estudiar la possibilitat** de gestionar el Mòria II..., com diria el Quixot, **Largo me lo fiáis amigo Sancho**. Sempre actuant com a reacció a alguna catàstrofe, i mai fer-ho de manera previsor, per evitar que succeeixi.

I una vegada més em venen a la memòria les paraules del polític alemany, Oskar Lafontaine, quan va afirmar al Bundestag **"no pretenem construir el cel a la terra, ens conformam amb aconseguir que la terra no es converteixi en un infern"**.

Idò, el camp de Mòria ha estat un veritable infern a la terra pels que s'hi han vist obligats a malviure, abans de construir el Mòria II ens haguérem que demanar si no hi ha altres alternatives, i instar els governs a actuar de manera solidària i amb la celeritat que la gravetat de la situació exigeix.